

Arrest

nr. 142 206 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1988.

Op 31 oktober 2014, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis op.

Zij stelt:

“De in casu bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging genomen op 31.10.2014.

De kennisgeving van de beslissing geschiedde op 31.10.2014, zoals blijkt uit de door verzoekende partij ondertekende akte van kennisgeving. Daarbij verklaarde verzoekende partij tussen 17u en 18u uitdrukkelijk dat een kopie van de beslissing werd overhandigd.

Het art. 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Terwijl art. 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Gelet op het feit dat de verzoekende partij door de lokale politie te Antwerpen administratief werd aangehouden, waarna een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend werd, dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij vanaf 31.10.2014 in toepassing van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet slechts over een termijn van 15 dagen beschikte om beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing inderdaad reeds in een welbepaalde plaats bevond, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet, vermits zij reeds omstreeks 15.00 uur door de Lokale Politie van de vrijheid werd benomen, waarna de bestreden beslissing enkele uren later werd betekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat onderhavig beroep door de verzoekende partij op 28.11.2014 werd ingediend, hetzij meer dan 15 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing, zodat moet worden besloten dat de door de verzoekende partij ingediende procedure laattijdig is.

Derhalve is het genoemde beroep naar het oordeel van de verweerder onontvankelijk ratione temporis.”

2.2. Artikel 39/57 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;(…)

§ 2

De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen:(…)

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 31 oktober 2014 om 15u van haar vrijheid werd beroofd, waarna zij diezelfde dag om “17u-18u” in het Centrum voor Illegalen te Merksplas per fax in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting wijst de Raad er op dat artikel 39/57 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen in casu moet worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen - gelet op de vasthouding in een welbepaalde plaats zoals bedoel in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet - na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van 15 dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Gelet op de kennisgeving per fax in het gesloten centrum van Merksplas op 31 oktober 2014 was de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring kon indienen 17 november 2014. Er moet dus worden vastgesteld dat het volgens de poststempel op 28 november 2014 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De voorzitter wijst ter terechtzitting, op de laattijdigheid van het beroep. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting hierop gewezen, zij zich te gedragen naar de wijsheid.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissing is bijgevolg laattijdig ingesteld. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN